

МЕЂУНАРОДНА ПОЛИЦИЈСКА САРАДЊА У ОБЛАСТИ ЗАШТИТЕ И ОБЕЗБЈЕЂЕЊА ОБЈЕКТА

Стручни рад

DOI: 10.7251/BPGBL1214175V

УДК: 351.74/.75(100)

Мр Милош Вучинић*

Апстракт: Безбједност унутар одређене државе и остваривање њене улоге у међународним односима, уз остало зависи и од релативне стабилности изабраних и именованих структура у врховима државне, првенствено извршне али и других грана власти. То је битан разлог што су најистакнутији припадници државне и политичке елите сваке земље, као и објекти у којима раде и бораве, безбједносно угроженији од других грађана и објеката. Нема организације у којој вођство не игра значајну, чак и доминантну улогу, те сваки нестанак или уклањање лидера може имати као посљедицу не само привремено успоравање остваривања одређеног политичког програма, већ може довести и до свргавања с власти њених заступника. Такође, физичко уклањање највиших носилаца власти или угрожавање објеката од посебног значаја уноси високи степен несигурности не само у политичку елиту, већ доводи и до застрашености грађана и губљења повјерења према службама безбједности у погледу њихове способности да ефикасно штите власт и институције. У таквим околностима јавља се доминантни осјећај опште политичке нестабилности, праћен ширењем гласина, а често су власти у искушењу да предузму непопуларне мјере (увођење ванредног стања). Изазивање таквих ефеката је за терористичке и друге екстремистичке организације и групе довољан мотив за планирање, спровођење и реализацију напада с циљем непосредног уклањања политичких лидера и угрожавања објеката од посебног значаја и стварања атмосфере несигурности и хаоса. Из тих разлога је неопходна њихова адекватна, систематска и ефикасна заштита од свих потенцијалних облика угрожавања, а нарочито од терористичких дејстава.

Кључне ријечи: међународна полицијска сарадња, физичко обезбјеђење, техничко обезбјеђење, заштита и обезбјеђење објеката.

УВОДНА РАЗМАТРАЊА

У савременој теорији нема сагласности око дефиниције појма угрожавање безбједности. Само угрожавање означава процес који настаје усљед супротних интереса који се не могу остварити истовремено,

* МУП – Управа полиције Црне Горе; e-mail: mupkotor@t-com.me

*нити се може постићи компромис око уклањања узрока сукоба, при чему носиоци различитих интереса могу бити субјекти унутар саме државе или неке друге државе. Угрожавање безбједности настаје када степен супротности достигне такав ниво да се он не може ријешити мирољубивим и дозвољеним средствима на конвенционалан и разуман начин. Угрожавање је могуће класификовати на непосредно и посредно, док у односу на употријебљена средства, облици угрожавања могу бити оружани и неоружани. Такође, класификацију угрожавања безбједности могуће је извршити и на основу распрострањености, и то на опште (свеобухватно), посебно (селективно), које подразумијева напад на једну или више вриједности, те на специфично (посебно планирано) угрожавање. У савременим условима, извори угрожавања безбједности могу бити друштвени, природни, техничко-технолошки (Стајић, 2003: 41-45).

Историјски посматрано, свака држава је посједовала и примјењивала одговарајуће видове заштите како сопственог управљачког апарата, тако и друштва чије је интересе штитила. У те видове заштите спадали су и спадају и заштита и обезбјеђење одређених личности и објеката. Циљеви те заштите су били увијек исти, само су се мијењали облици дјелатности којима се она остваривала, у зависности од карактера друштвених, политичких и економских односа унутар одређене државе.

Облици организовања заштите нијесу импровизовани и стихијски, већ се одређују и формирају у складу са потребама државе и друштва. Као такви, условљени су односима и стањем у унутрашњим и спољним односима, од којих и зависи степен угрожености виталних вриједности.

Под заштитом и обезбјеђењем објеката од посебног значаја подразумијевају се адекватне мјере и радње које се на основу одговарајућих законских и подзаконских аката предузимају од стране надлежних државних органа у циљу заштите одређених објеката (објекти од посебног значаја за безбједност земље, објекти од посебног значаја за међународне односе) и штићених личности које у њима бораве, као и запослених лица у тим објектима, од различитих облика угрожавања.

Под појмом заштите одређених објеката подразумијева се скуп мјера и радњи које, на основу одговарајућих законских и подзаконских аката предузимају надлежни органи и службе безбједности, а у циљу спречавања угрожавања безбједности самих објеката, те заштите личности које у њима бораве (Рађеновић, 2003: 64). У данашњим условима, све земље на свијету организују одговарајуће полицијске службе које воде рачуна о заштити и обезбјеђењу одређених објеката и личности. Без обзира на то да ли је ријеч о службама које су организационо самосталне или не, оне су по правилу увијек тијесно повезане са другим службама безбједности (обавјештајном, контраобавјештајном и криминалистичком службом, службом војне безбједности и др.) (Рађеновић, 2003: 64). Поред

Међународна полицијска сарадња у области заштите и обезбјеђења објеката

предузимања адекватних оперативно превентивних мјера заштите, објекти од посебног значаја се штите и физичким обезбјеђивањем, те механичким и електронским обезбјеђењем.

Бечком конвенцијом о дипломатским односима усвојеном на Конференцији Уједињених нација 14. априла 1961. године, утврђене су обавезе земаља пријема страних дипломата или представника које се односе на безбједност и заштиту њихових живота, објеката дипломатских мисија и средстава које користе. Држава која прима у посјету стране дипломатске представнике има посебну обавезу да предузима потребне мјере заштите од свих врста угрожавања. Земља која не предузима потребне мјере заштите просторија, конзуларних или других представништава сматра се одговорном за сваку евентуално насталу штету или инцидент.

Полазећи од препознатих облика и модалитета угрожавања безбједности, те најчешћих видова потенцијалних напада на објекте од посебног значаја за међународне односе, све мјере заштите и обезбјеђења које се предузимају према штићеним објектима и личностима морају бити реализоване у потпуности, стручно и благовремено, јер би непредузимање предвиђених и правним прописима дефинисаних мјера заштите од стране било ког овлашћеног субјекта представљало прекид континуитета заштитне дјелатности, што би за посљедицу имало нарушавање јединственог система заштите штићених објеката и личности, а самим тим угрозило и објекат од посебног значаја који се обезбјеђује.

МЕЂУНАРОДНА ПОЛИЦИЈСКА САРАДЊА У ОБЛАСТИ ОБЕЗБЈЕЂЕЊА ОБЈЕКТА ОД ПОСЕБНОГ ЗНАЧАЈА

Под појмом међународне полицијске сарадње подразумијева се институционализована, правно дефинисана и уређена, посредна или непосредна, формална или неформална сарадња припадника националних полиција, која се одвија у оквиру или ван међународних организација, с циљем да се правовременим контактима и акцијама успјешно спријече или сузбију појаве угрожавања безбједности и заштите, помогну и подрже жртве угрожавајућих појава (Мијалковић, 2003: 189–190).

Међународна полицијска сарадња у области заштите и обезбјеђивања објеката од посебног значаја и супротстављања различитим видовима терористичког и криминалног угрожавања, као дио укупне полицијске сарадње на међународном плану, може се остваривати у оквиру међународних организација¹ или независно од

¹ Међународне организације представљају вишестраним уговорима основане трајне облике институционализованог општења три или више држава, с посебним

њих, односно на билатералном или на мултилатералном нивоу. Сарадња на билатералном нивоу остварује се на основу формалне иницијативе, захтјева и потписаног споразума о сарадњи, кроз стандардизовану процедуру (формална сарадња), рјеђе на основу усмених споразума државних званичника и без стандардизоване процедуре (неформална сарадња), преко заједничких координационих механизма (посредна сарадња) или директним, непосредним контактима припадника полиције (непосредна сарадња). На мултилатералном нивоу сарађују најмање три државе, у оквиру или ван регионалних или универзалних међународних организација. По својој садржини, међународна полицијска сарадња обухвата:

- размјену информација као претпоставку заједничког рада у погледу располагања информацијама које се првенствено односе на извршена кривична дјела тероризма, осумњичена лица, мјеста окупљања и остале чињенице релевантне за оперативно поступање;

- поступање по замолницама и предузимање радњи, што спада у дјелокруг редовних активности и односи се на трагање за лицима, предметима, траговима, саслушање лица и сличне радње које су процесне претпоставке за рад судова. У пракси се ове радње предузимају путем расписаних потјерница држава и међународних потјерница Интерпола;

- пружање техничке и друге врсте помоћи, која се одвија на основу билатералних споразума држава и мултилатералних споразума преко Интерпола. Ти споразуми обухватају научну и техничку сарадњу, испоруку опреме и обуку полицијских кадрова;

- заједничке акције које подразумевају учешће полицијских органа на рјешавању појединих конкретних облика инкриминисане активности (заједно или свака служба на својој територији) и које се одвијају уз сагласност државе на чијој се територији изводе. Ове акције су посебно значајне у спречавању и сузбијању аката међународног тероризма и кривичних дјела транснационалног организованог криминала (Никач, 2003: 59–60).

Иако се сарадња између држава на пољу унутрашње безбједности јављала и раније, први институционализовани облици међународне полицијске сарадње појавили су се тек по завршетку I свјетског рата. Друга половина XX вијека одликује се интернационализацијом полицијске функције у оквиру Организације уједињених нација, Савјета Европе и Европске заједнице, односно Европске уније. Ријеч је о "процесу ширења полицијских система (полицијских организација и политичких и бирократских покретачких споразума) ван националних граница, као

статусом или сталним органима, у оквиру којих се, на начин предвиђен статутима и другим основним документима организација, одвијају процеси мултилатералног преговарања и заједничког одлучивања држава чланица у одговарајућим областима сарадње. (Рачић, Димитријевић, 1980: 17).

посљедица промјена у методологији рада или промјена политичких формација, кроз прикупљање и размјену информација; материјалну помоћ и помоћ у људству; стандардизацију и координацију активности; формирање заједничких органа за контролу прелажења граница; формирање заједничких пограничних организација; давање полицијских овлашћења неким иностраним органима; формирање наднационалних организација; наднационалну контролу полиције и сличне послове и активности“ (Santiago, 200: 9).

БИЛАТЕРАЛНА И РЕГИОНАЛНА САРАДЊА

Послије окончања хладног рата и пропасти реалсоцијализма, у државама некадашњег Источног блока услиједило је трагање за новим безбједносним идентитетом Централне и Југоисточне Европе (Кегли, 2004: 205–215). Опасности од међународног тероризма, јачање организованог и прекограничног криминала и повећање степена корупције у свим сферама друштвеног живота у тим земљама, допринијели су да се у оквиру постојећих регионалних иницијатива за међудржавну сарадњу у Југоисточној Европи ојача и сарадња у области унутрашњих послова и правосуђа (Векарић, 2005).

Најзначајније данашње регионалне иницијативе за сарадњу (Централноевропска иницијатива, Иницијатива за сарадњу у Југоисточној Европи, Процес сарадње у Југоисточној Европи и Пакт за стабилност у Југоисточној Европи) у оквиру својих надлежности и овлашћења значајну пажњу посвећују успостављању сарадње између држава југоистока Европе у области унутрашњих послова и правосуђа. Примјер актуелне регионалне полицијске сарадње је Асоцијација шефова полиција земаља Југоисточне Европе (Southeastern Europe Police Chiefs Association – SEPCHA). Ова регионална организација је формирана јануара 2002. године у Пули, а њен статут је усвојен на конференцији у Букурешту октобра 2002. године, којом приликом су изабрани и Извршни одбор као и руководство Организације. Велики допринос формирању и функционисању SEPCHA дала је Влада Канаде и њена Краљевска канадска коњичка полицијска служба.

Повод за формирање SEPCHA било је подстицање реформи полицијских служби у земљама насталим на подручју некадашње СФРЈ. Наиме, почетком распада СФРЈ, полицијске снаге су постајале носиоци борбених дејстава, при чему је запостављено обављање редовних полицијских послова. Након окончања ратова на бившем југословенском простору, указала се потреба да се реструктурирају затечене полицијске службе у државама Југоисточне Европе и да се адаптирају на нове услове рада и савремене изазове безбједности. Главни циљ формирања ове међународне организације било је унапређење

сарадње полицијских служби земаља Југоисточне Европе у складу са демократским принципима. SEPCА је добила задатак да на том подручју: унаприједи и олакшава континуирани развој и имплементацију демократских принципа у развоју и функционисању полиције; подстиче сарадњу у имплементацији и развоју полицијских стратегија, система и процедура; доприноси професионалном развоју полиције; унапређује мјере за превенцију и борбу против организованог криминала и за развој партнерства између полиције и локалне заједнице; спроводи имплементацију пројекта полиције у заједници (SEPCА, 2014).

Државе и ентитети чланови SEPCА су: Албанија, БиХ (Федерација Босне и Херцеговине), Република Српска, Бугарска, Канада, Хрватска, Македонија, Црна Гора и Србија. У члану VI Статута ове организације, предвиђају се различити облици чланства: активни, придружени, почасни и доживотни. Активни чланови могу бити полицијске службе или појединци, с тим што појединачни чланови могу бити искључиво старјешине полиције које непосредно учествују у руковођењу полицијском службом, и које као такве именује шеф цјелокупне полицијске организације. Придружени чланови могу бити већ доказани представници међународних полицијских организација, или других међународних организација чији су циљеви сагласни са циљевима SEPCА. Почасни чланови су појединци, организације или институције које су донатори фондова SEPCА. Доживотни чланови су појединци који су били активни чланови SEPCА али су часно напустили полицијску службу или су пензионисани. Право гласа имају само активни чланови. SEPCА се финансира од чланарина који плаћају активни и придружени чланови, као и од донација.

Ова међународна организација нема оперативни карактер, нити се посредством ње размјењују оперативни подаци и планирају и изводе међународне полицијске акције. Њена намјена је прије свега стратешка, а на њеним састанцима се доносе одлуке од значаја за облике полицијске сарадње у региону Југоисточне Европе. Такође, SEPCА из својих фондова донира посредством ИНТЕРПОЛ-а техничко опремање националних централних бироа и оперативних јединица криминалистичких служби балканских држава (Уљанов, 2010: 73).

Иницијатива за сарадњу земаља Југоисточне Европе – SECI, промовисана је 1995. године у Бечу од стране Сједињених Америчких Држава, а заснивала се на увезивању земаља овог региона у циљу заједничке борбе против разних облика криминала. SECI је на почетку презентован у форми форума, без чврсте структуре, без финансијских средстава и без мијешања у постојеће регионалне иницијативе. С временом је закључено да се циљ иницијативе може постићи улагањем страног капитала који ће подстицати државе чланице SECI региона на сарадњу по приоритетним пројектима као што су: олакшавање трговине

Међународна полицијска сарадња у области заштите и обезбјеђења објеката

и транспорта, енергетике, малог и средњег предузетништва, саобраћајне инфраструктуре, сузбијања организованог криминала и корупције. У 1998. години одржано је више састанака, након чега је припремљен нацрт Споразума о сарадњи у превенцији и борби против међународног криминала. Носилац активности у име држава SECI центра на том плану била је, као председавајућа земља, Румунија.

У Букурешту је 26. маја 1999. године потписан споразум о заједничкој борби против прекограничног криминала држава чланица SECI. Споразумом је предвиђено успостављање Регионалног центра за борбу против међународног организованог криминала, који је уз финансијску и другу помоћ САД отворен 16. новембра 1999. године. Државе чланице SECI центра су: Албанија, Босна и Херцеговина, Бугарска, Грчка, Србија, Црна Гора, Мађарска, Хрватска, Македонија, Молдавија, Румунија, Словенија и Турска. Такође, SECI центар има блиску сарадњу са представницима четрнаест земаља које имају статус посматрача, а које подржавају активности које проводи ова организација, и то су: Аустрија, Азербејџан, Белгија, Канада, Француска, Грузија, Њемачка, Италија, Холандија, Португал, Шпанија, Украјина, Велика Британија и Сједињене Америчке Државе.

Прокламовани циљеви SECI центра су: интензивна, непосредна и дјелотворна међусобна сарадња државних установа, полиција и царина држава чланица SECI у борби против међународног организованог криминала, дјеловањем сталних официра за везу који ће се посебно ангажовати на превенцији, идентификацији и истраживању кривичних дјела и њихових починилаца, а који су у вези са међународним организованим криминалом; развој мреже радних група између држава чланица SECI; прикупљање и размјена криминалистичко-обавјештајних информација о носиоцима организованог криминалног деловања; едукација полицијских и царинских службеника, упознавање и усклађивање правних прописа, те подизање нивоа техничке опремљености царинских и полицијских граничних јединица, како би се могле успјешно супротставити међународном организованом криминалу; перманентна сарадња са ИНТЕРПОЛ-ом и Свјетском царинском организацијом (CAFAO).

Споразумом је одређено да ће сједиште SECI центра за борбу против прекограничног криминала бити у Букурешту, те да ће оно функционисати у складу са Повељом о организацији и операцији SECI центра за борбу против прекограничног криминала. Највиши орган овог тијела је Заједнички комитет за сарадњу, који чине по два представника сваке државе чланице, с тим што је предвиђено да једног представника даје полицијски орган држава чланица, а другог царинска служба. Двотрећинском већином чланова Заједничког комитета за сарадњу бира се директор SECI центра. Заједнички комитет за сарадњу, у координацији

са директором, утврђује Стратешки план (перспективу, задатке и стандарде рада) SECI центра.

Експертске услуге у оквиру SECI центра подразумевају регионалну стратешку анализу и развој стратешких протока информација (размјена мишљења) у оквирима проблематике заједничких пријетњи праћену координираним активностима, уз уважавање потреба држава чланица. SECI обезбјеђује адекватно окружење за регионалну сарадњу, с циљем да се унаприједи регионална размјена информација и организују заједничке истраге, операције и обука.

Овакви видови сарадње у Југоисточној Европи имају за циљ стварање услова за побољшање укупне безбједности држава регије и за успостављање сигурних, али уједно и отворених граница. Одређени видови координације Европске уније са земљама Југоисточне Европе остварују се у области правосуђа и унутрашњих послова путем сталног дијалога, који је уведен у складу са Солунском агендом из 2003. (Thessaloniki Agenda, 2003). У складу са преузетим обавезама државе регије су се обавезале и да ће развијати моделе интегрисане контроле граница који ће обезбиједити унутрашњу безбједност, а потом спречавати илегалну имиграцију и трговину људима.

У оквиру овог облика регионалне сарадње, у Бечу је 5. маја 2006. године потписана Конвенција о полицијској сарадњи у Југоисточној Европи од стране Републике Албаније, Босне и Херцеговине, Републике Македоније, Републике Молдавије, Румуније и тадашње Државне заједнице Србија и Црна Гора. Тиме је и формално исказана и потврђена жеља уговорних страна да, ступањем у безбједносно партнерство и јачањем и унапређењем полицијске сарадње, испуне заједничке безбједносне интересе. Пријесвега, ријеч је о ефикаснијем супротстављању међународном криминалу и прекограничним пријетњама по јавни ред и безбједност у сферама превенције, откривања и полицијских истрага кривичних дјела. Конвенцијом се предвиђају одређени институти, мјере, послови, активности, субјекти и правила међународне полицијске сарадње која у потпуности уважавају национална законодавства земаља потписница, осим уколико није другачије предвиђено овом Конвенцијом или билатералним споразумима земаља потписница.

Конвенцијом о полицијској сарадњи у Југоисточној Европи дат је правни основ за предузимање група мјера које се односе на дјеловање националних полиција на територијама других земаља (спровођење мјера хитне потраге, прекограничне присмотре, контролисане испоруке, тајне истраге методом "прикривеног ислеђника"), успостављање заједничких међународних тијела (формирање мјешовитих аналитичких, других радних група и тимова за контролу и надзор; учествовање у прекограничним операцијама трагања за осумњиченима у бјекству; сарадња у потрази за несталим лицима; формирање заједничких

Међународна полицијска сарадња у области заштите и обезбјеђења објеката

истражних тимова; кретање дуж заједничке границе у мјешовитим патролама и формирање заједничких центара), те предузимање криминалистичкооперативних мјера превентивног карактера (размјена информација по захтјеву и без упућеног захтјева, заједничке анализе безбједносних пријетњи, редовна размјена обавјештајних података с циљем супротстављања илегалном прелажењу државних граница и кријумчарењу људи, размјена искустава у области превенције криминала, спровођење тајних истрага примјеном метода прикривеног иследника) (Thessaloniki Agenda, 2003).

ЗАКЉУЧАК

Прихватањем примјене појединих полицијских мјера предвиђених Конвенцијом, државе потписнице се добровољно одричу дијела свог традиционално схваћеног суверенитета и националне безбједности, уз истовремену обавезу земаља с којима сарађују да уважавају и поштују државне и националне вриједности и интересе земаља на чијој територији дјелују. Оваква рјешења су корак напријед у унапређењу безбједности појединаца, националне и међународне/регионалне безбједности.

Даљим развојем полицијских организација, мреже међународне полицијске сарадње и већим овлашћењима прије свега оперативног, а не само савјетодавног или аналитичког карактера, може се очекивати стабилнија безбједносна ситуација и смањење ризика од терористичких пријетњи и ефикасније сузбијање кривичних дјела међународног карактера. Заједничке активности у области превенције транснационалног криминала, развој технологије и специјалних истражних техника смањиће криминалитет са ино-елементом и установити јединствени међународни антикриминогени простор. Таква међународна полицијска сарадња је нужан предуслов за очување државне, регионалне и опште међународне безбједности.

ЛИТЕРАТУРА

- Кегли, Ч.; Виткоф, Ј. (2004). *Светска политика: тренд и трансформација*, Београд: Центар за студије Југоисточне Европе, Факултет политичких наука, Дипломатска академија Министарства спољних послова Србије и Црне Горе.
- Рађеновић, Р. (2003). *Безбедност личности и објеката*. Београд: МДД Систем.
- Рачић, О.; Димитријевић, В. (1980). *Међународне организације*. Београд: Савремена администрација.
- Никач, Ж. (2003). *Транснационална сарадња у борби против*

- криминалитета: Еуропол и Интерпол*. Београд: Завод за уџбенике и наставна средства.
- Мијалковић, С.; Бошковић, Г. (2008). Безбедност у земљама Југоисточне Европе – нови домети полицијске сарадње. *Криминалистичке теме*, год. VIII, бр. 1–2.
- Мијалковић, С. (2003). Осврт на облике и правце развоја међународне полицијске сарадње. *Безбедност број 2/2003* (189–190).
- Santiago, M. (2000). *Europol and Police Cooperation in Europe*, Lewiston: Criminology Studies: The Edwin Mellen Press, Queenston, Lampeter.
- Стајић, Љ. (2003). *Основи безбедности*. Београд: Полицијска академија.
- Vekarić, V. (2005). *Foreign Policy in Transition: Serbia and Montenegro, Southeastern Europe and the Changing Nature of International Relations*. Belgrade: Institute of International Politics and Economics.
- Уљанов, С.; Ивановић, З. (2010). Међународне полицијске организације. *Страни правни живот бр. 2/2010*.
- Званични интернет сајт SEPCA (<http://www.SEPCA.cee.eu/about-SEPCA>).
- The Thessaloniki Agenda for the Western Balkans*, European Commission, Thessaloniki, 16 June 2003 (доступно путем интернета: http://ec.europa.eu/enlargement/enlargement_process/accesion_process/how_does_a_country_join_the_eu/sap/thessaloniki_agenda_en.htm, приступљено 22.02.2014).

INTERNATIONAL POLICE COOPERATION IN THE AREA OF PROTECTION AND SECURING FACILITIES

Milos Vučinić, mr²

Abstract: The security within a particular state and its role in international relations depends on the relative stability of elected and appointed state leaders, especially of those in the executive and other branches of government. This is an important reason why the foremost members of the public and political elite of each country, as well as the facilities they work and live in, are more security-vulnerable than other people and objects. There is no organization where leadership does not play a significant, even dominant role, and any loss or removal of leaders can result in not only a temporary slowdown in accomplishing a particular political program, but may also lead to the overthrow of the government representatives. In addition, the physical removal of the highest holders of power or jeopardizing facilities of special importance brings not only a high level of uncertainty in the political elite, but also leads to the intimidation of citizens and the loss of trust in the security services and their ability to effectively protect the government and

---

2 Ministry of Interior of Montenegro – Police Directorate; e-mail: mupkotor@t-com.me

institutions. These circumstances produce a predominant feeling of general political instability, followed by rumors, this being the reason why the authorities are very often tempted to take unpopular measures (proclaiming a state of emergency). Having such effects provides for terrorist and other extremist organizations and groups a sufficient motive to plan and conduct attacks with the aim to remove political leaders, impose threats to the objects of special importance and create an atmosphere of uncertainty and chaos. For these reasons it is necessary to have an adequate, systematic and effective protection against all forms of potential threats, particularly of those of terrorist nature.

Keywords: international police cooperation, physical security, technical security, protection and securing facilities.

